

[Rasting.]

Men nok om det. Sagen er ikke ført til nogen afslutning. Jeg har ikke i dette tilfælde hørt noget om straf, beslaglæggelse eller konfiskation.

Som sagt er det ikke noget forargelsens synspunkt, der har drevet mig herop, men et praktisk politisk synspunkt, nemlig hensynet til at beskytte ungdommen imod en sådan usikker og farefuld påvirkning. Man kan ikke lukke øjnene for, at hvis unge mennesker, ganske bestemte aldersklasser, kommer ud for forkert påvirkning på disse områder, kan det blive skæbnesvangert for deres senere livsførelse og livsindhold.

Det lød smukt, da vi i går og også i dag diskuterede ungdomsspørgsmål i forbindelse med understøttelse til idrætten. Det er af stor betydning, at det høje ting netop støtter disse formål, men man har det gamle ord om, at det, det kommer an på, er en sund sjæl i et sundt legeme. Nu kan man sige, at vi i går diskuterede det sunde legeme, i dag kunne vi sætte en streg under problemet om den sunde sjæl, og det er det, jeg gerne har villet gøre.

Ud fra disse betragtninger er det min hensigt at henvende mig til den højtærede justitsminister, ikke i nogen højtidelig form, men blot med det enkle spørgsmål, om den højtærede minister har været opmærksom på disse fænomener på bogmarkedet, om han er klar over deres betydning. Jeg vil gerne forvise mig om, hvad jeg slet ikke tvivler om på forhånd, at han interesserer sig for forholdet, og spørge, om han selv måtte ønske at give det høje ting oplysning med hensyn til disse sagers nærmere behandling og udfald.

Bøgholm: For de mange tilhængere af nordisk samarbejde, der havde ønsket, at man skulle nå frem til udformningen af en egentlig nordisk politik, har de ti år, der er gået, siden de vestlige diktatorsystemer led deres endelige nederlag, været skuffelsens år. Godt og dygtigt arbejde har været ydet på en lang række af livets forskellige om-

råder indenfor Norden, men ingen nordisk indsats, der kunne føre folk til folk indenfor et større fællesskabs rammer, har været øvet.

Vi hører ofte, at det samarbejde, vi har i Norden, når videre end det samarbejde, vi har set udenfor Norden i det øvrige Europa. Hvis man tager hensyn til de forskellige udgangspunkter, er det ikke min opfattelse, at dette holder stik. Ude i Europa har sejrherre og besejrede fundet hinanden i en fælles vilje til at bygge det op, krigen har ødelagt, og til at hindre en ny krig. For kul og ståls vedkommende forenes Frankrig og Tyskland af en overstatslig økonomisk politik. England har givet løfte om at holde væbnede styrker på Europas fastland århundredet ud. Set på denne baggrund fortøner den fællesnordiske indsats sig næsten helt. Det er, som om det i det nordiske samarbejde har skortet på fantasi og vilje. Forholdet er vel også det, at ikke engang selve målsætningen står de nordiske folk klart. Der tænkes ikke fællesnordisk i Norden, og så længe det ikke er tilfældet, vil man handle eller famle sig fra resultat til resultat. Resultaterne af Nordisk Råds arbejde er vel ikke netop øjnedefaldende; derfor er der fare for, at den nordiske bevægelse, som vi fra næsten alle sider ser på med overmåde sympati i dette land, vil sygne hen i de nordiske lande.

På en række områder er der allerede i dag langt mere enhed mellem Frankrig og Tyskland, mellem Italien og Holland, end der er de nordiske lande imellem. Derude opstår et nyt Europa, hvor dristigt initiativ har ført til store resultater, men det er et Europa uden Norden. I Norden er det Peer Gynt's tid. Det er, som om nordisk efterkrigs politik kendetegnes af en frygt for at tage beslutninger af større rækkevidde. Kun een gang har et modigt initiativ ændret selve forudsætningerne for den udenrigske politik. Jeg tænker naturligvis på Danmarks og Norges tiltræden af den nordatlantiske pagt, der er af grundlæggende